

به مناسبت سی و چهارمین سالگرد قتل دکتر شاپور بختیار و سروش کتبیبه

نه به فراموشی، آری به راه آزادی و عقلانیت

در چنین روزی، در ششم اوت ۱۹۹۱ (۱۵ مرداد ۱۳۷۰)، دو تن از فرزندان آزاده ایران زمین، دکتر شاپور بختیار و سروش کتبیبه، در خاک فرانسه، آماج تیغ ترور مأموران جمهوری اسلامی قرار گرفتند. آنان نه قربانیان تصادفی تروریسم دولتی، که هدفمندترین دشمنان استبداد دینی بودند؛ نمادهایی از ایران آزاد، مستقل و خردمحور که برای جمهوری اسلامی، زنگ خطر «بازگشت عقل به سیاست» محسوب می شدند.

شاپور بختیار، واپسین نخست وزیر دوران مشروطه، از هجوم واپس گرایی دینی نیز هشدار داد. او در هنگامه ی شور انقلابی، ندای قانون و اعتدال سرداد، و پس از استقرار جمهوری اسلامی، راه تبعید را برگزید تا پرچم آزادی و مقاومت ملی را فرو نیفکند.

سه دهه پس از ترور خونین او، امروز، ما با پرسشی تاریخی مواجهیم

آیا از این تجربه، هنوز درسی برای اکنون و آینده داریم؟

پاسخ ما روشن است: آری

زیرا بختیار نه تنها قربانی خشونت اسلامیستی بود، بلکه نماینده ی سیاستی مبتنی بر عقل، آزادی، و استقلال ملی بود. او به درستی دریافته بود که بدون نهاد قانون، آزادی ممکن نیست؛ بدون گذار از استبداد—ایران ره به رهایی نخواهد برد.

ما امروز، در سی و چهارمین سالگرد آن جنایت، یاد او و یارش، سروش کتبیبه، را گرامی می داریم، نه برای اشک ریختن بر گذشته، بلکه برای یادآوری این حقیقت که بدون جبهه های از نیروهای باورمند به حقوق بشر، سکولاریسم، دموکراسی، و استقلال، نمی توان امیدی به آینده ای آزاد داشت،

که حذف فیزیکی مخالفان، هرگز قادر نیست شعله ی حقیقت و آزادی را خاموش کند.

و اینکه گذار از جمهوری اسلامی، نیازمند شجاعت بازسازی حافظه تاریخی، و ایستادگی بر اصل هیچ کس فراتر از قانون نیست می باشد.

یاد بختیار، نام رمز امید ما به یک جمهوری مدنی، خردگرا، و مبتنی بر مشارکت ملی است.

نام سروش کتبیبه، فریادی ست در دل تاریخ که می گوید: «ایران، هرگز نخواهد.

ما، در کنار همه ی دل آگاهان و کنش گران راه آزادی، بر این باوریم که

امروز، بیش از هر زمان، به وحدت نیروهای سکولار، جمهوری خواه، عدالت محور و ملی نیازمندیم؛

و باید از تجربیات تلخ گذشته، همچون حذف بختیار، پلی بسازیم برای آینده ای که در آن هیچ اندیشه ای با گلوله پاسخ داده نشود.

به امید آن روز،

که خنجر از دست شب پرستان بیفتد

و ایران، سرزمین نور و قانون، از نو برخیزد

فرامرز بهار

همراه مردم، بر مسیر رهایی

